

i Udvalget, særlig ved Behandlingen af det andet Forslag, som den Gang var blevet henvist til Udvalg, og ved Behandlingen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Landbrug og Stovbrug skulde indtages under vort Arbejde. Det vil da ikke være uden Interesse at høre, at i Tysklands Landbrug var der for den samme Årds af Personer i 1891 42,296 Ulykkestilfælde, i 1892 50,136, i 1893 59,006 og i 1894 68,762. Det vil sige, at for hver 100,000 Arbejdere var der i hvert af de 4 År henholdsvis 344, 408, 480 og 561 Tilfælde. Det er en Stigning af omtrent 60 pCt. i 3 År. Men da nu disse Ulykkestilfælde i Tyskland kun for saa vidt de medføre Arbejdsudygtighed ud over 13 Uger, medføre en Erstatningspligt for de gensidige Forsikringselskaber, var der af dem i 1891 kun 19,359, i 1892 23,231, i 1893 27,553 og i 1894 32,687, der medførte Erstatningspligt. Det var for hver 100,000 Arbejdere henholdsvis 158, 189, 224 og 266, hvilket er en Stigning af 66 $\frac{2}{3}$ pCt. i 3 År. Men naar vi derefter opløse disse sidste Tal i deres Bestanddele, finde vi bekræftet, hvad det ærede Medlem for Horsens udtalte for Sveriges Bedkommende, at Dødsfaldenes Antal er næsten stabilt. Af disse Tal var der i 1891 af Dødsfald 2,153, i 1892 2,026, i 1893 2,142 og i 1894 2,237. Den fulde Invaliditet, hvor altsaa Arbejdsevnen bliver ganske tilintetgjort, viser sig ogsaa næsten stabil. Det er disse forholdsvis sjældne Tilfælde som kun udgøre omkring $\frac{1}{3}$ af Dødsfaldstilmeldningerne. Der var i det tyske Landbrug, der omfatter 12 $\frac{1}{2}$ Million forsikrede, kun 644 i 1891, som bleve fuldt invalide, 785 i 1892, 770 i 1893 og 821 i 1894. Men, mine Herrer, naar vi derefter gaa over til den delvise, for hele Livet varende Invaliditet, som der var saa megen Uenighed om her i Fjor, finde vi, at af delvise Invalider var der 8,873 Tilfælde i 1891, 11,012 i 1892, 14,899 i 1893 og 15,922 i 1894. Det er næsten en Stigning af 100 pCt., medens Dødsfald og fuld Invaliditet ere blevne næsten staaende. Det er paa Grundlag af disse officielle Tal, antager jeg, at det ærede Medlem for Westervig (Andersen) har udtalt sin Forsomning om, at de Beløb, som det ærede Medlem for Horsens har anset for nødvendige for at kunne forsyne de helt eller for hele Livet delvis Arbejdsinvalid, ere altsaa lavt regnede. Sikkert rigt skal jeg uden altsaa at komme ind paa det Forslag, vi have forladt, sige, at det heller ikke for mig er Hovedsagen, om det koster 6 Øre om Ugen eller — som jeg

mener — 20 Øre om Ugen, men det bliver meget vigtigt, hvorledes Præmien ansættes, naar man sætter Staten ind som garantende for det manglende, efter som det dog kan komme til at dreje sig om adskillige Millioner om Aaret. Det ærede Medlem talte dernæst om Fællesrepræsentationens Stilling til hans Forslag. Jeg maa sige at det undrede mig noget. Det Forslag, som i sin Tid, i 1890, forelaa her i Folketinget, var jo udgaaet fra Arbejdertommisjonen af 1885, af hvilken Fællesrepræsentationens Formand var Medlem, og det var et Forslag, som var i principiel Overensstemmelse med det, som nu skal forhandles her. Fremdeles kan jeg anføre, at i 1890 har Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri forskellige Steder i Landet faaet vedtaget en Resolution, i hvilken det, udtales, at man ønsker en lige saa vidtgaaende Ulykkesforsikring som den, der var foreslaaet af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts Iste Valgkreds (S. C. Christensen), men udtrykkelig tilføjes, at Beføstningen ved Risikoen for farlige Virksomheder, bør Arbejdsgiverne bære, hvilket heller ikke stemmer med det ærede Medlems, men med vort Forslag. Endelig vil jeg sige, at senere har man paa sit Program i al Almindelighed sat Ulykkesforsikringen, hvorefter det virkelig maatte antages, at det var en Ulykkesforsikring i Genhold til de vedtagne Resolutioner, som man ønskede. Nu har man paa Delegeretmøder i Sommer udtalt sig i en derfra offentlig Retning, nemlig saaledes som det ærede Medlem for Horsens (Wulff) nylig forklarede, og endelig har man som sidste Skridt rettet en Skrivelse til Indenrigsministeren, som ikke er i principiel Overensstemmelse med de i Sommer vedtagne Resolutioner, thi i denne Skrivelse har man forlangt en Ordning, som meget nøje falder sammen med det ærede Medlems Forslag. Jeg kan ikke se rettere, end at den nævnte Forøning har indtaget fire forskellige Standpunkter, og at Rigsdagen paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem for Ringkøbing fremtatte sit Forslag, i Virkeligheden har været berettiget til at finde dette i god Overensstemmelse for alle de her behandlede Virksomheders Bedkommende med Fællesrepræsentationens Udtalelse og dens Rigsdagen forebragte Dnsfe i denne Sag.

Jeg skal derefter i Anledning af de Bemærkninger, der forleden fremkom fra det ærede Medlem, begynde med at sige, at er der noget, som vi have haft en bestemt Forneemmelse af, at vi havde opnaaet som Resultat af den Generaldebat, der fandt Sted her i Fjor, og er der noget, som jeg er vis